

Het mysterie achter het familiewapen

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Sandy B.B. Schrijn

Illustraties: J.C. van der Elst-Nierop

ISBN: 978-90-484-2379-8
NUR: 283

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

SANDY B.B. SCHRIJN

HET MYSTERIE
ACHTER HET FAMILIEWAPEN

Inhoudsopgave

Het fantasierijke bos	7
De baron Weetwel	11
De sleutel in het water	14
Bij het paleis aangekomen	16
De ontmoeting met Dirk	18
Eenmaal buiten begon het avontuur	21
De mysterieuze bijeenkomst	23
De dossiers in de handen van Max en Wendy	29
Wie is deze geheimschrift-expert	31
Max en Wendy gaan op weg naar de oever	35
Het familiewapen gaat terug waar hij hoort	40
De beloning	41
Dirk is lelijk terecht gekomen	43
Max en Wendy nemen afscheid van baron Weetwel	47
Op weg naar school	50

Het fantasierijke bos

Tijdens de schoolvakantie zijn Max en zijn zusje Wendy gaan kamperen in het bos. Ze hebben hun rugzakken gevuld met een opgevouwen tent, warme deken en pad-

vindersspullen. Op een gegeven moment komen ze bij een plekje aan waar ze hun rugzak neerleggen op de grond en wat gaan uitrusten. Naast een boom, waar de wortels uit de grond naar buiten staken.

Nu ze wat aan het uitrusten waren, hoorden ze plotseling een vreemd geluid uit de boom komen. Het geluid dat ze hoorden, was niet iets uit deze tijd. Het klonk als een watervalgeluid dat van die kristalbelletjes verspreidden. Spelenderwijs beginnen ze de kristalbelletjes met hun vingers aan te raken. Ping! Ping Ping! Ze beginnen er een spel van te maken.

“Oké, weet je wat?” zegt Max. “Diegene die het minst van die bellen aanraakt gaat de tent opzetten.” Zo gezegd, zo gedaan! Dat vonden ze wel wat. “Maar...?” vraagt Wendy aan Max. “Na hoeveel tijd stoppen we?” “Laat dat maar aan mij over, ik heb mijn stopwatch heel toevallig bij mij,” zegt Max.

Na tien minuten zegt Max: “Oké, je hebt gewonnen.” Nu moeten ze nog een geschikt plekje opzoeken en de tent opzetten. Het gaat al snel donker worden. Ze lopen op een wat kronkelig smal weggetje.

Met even verderop een brug met daarop een bord met gouden letters waarop staat: ‘Welkom Wendy en Max’. Ze worden nieuwsgierig en ze naderen een bord met een pijl voor rechtdoor. Ze kregen het idee dat ze uitgenodigd werden. Dit vonden ze wel wat.

Toen ze de brug overstaken, voelden ze meer vaste grond onder hun voeten. En wat bleek. De hele grond was bedekt met marmer, met hun zelfportretten erop. Ze begonnen het steeds meer naar de zin te krijgen. Al

huppelend met hun rugzakken achterop hun rug bewegen ze zich naar voren.

“Max! Kijk nou,” roept Wendy. Onderweg zien ze twee fietsen aan de kant staan. “Gek hoor! Zullen we erop fietsen?” stelt Max voor. Dit soort fietsen heb ik nog nooit gezien, ze zijn behaard en ze ruiken naar spekies.” “Kom! Laten we niet zo mekkeren, we moeten blij zijn dat we vervoer hebben,” zegt Wendy op zo’n moederlijke toon. Ze fietsen en ze fietsen, totdat de fietsen ineens vanzelf gingen stoppen.